

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος γ'. Θείας Πίστεως

Μέγαν εὐρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σέ ὑπέρμα-
χον ἡ οἰκουμένη, ἀθλοφόρε, τά ἔθνη τροπούμενον.
Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τήν ἔπαρσιν, ἐν τῷ στα-
δίῳ θαρρύνας τόν Νέστορα, οὕτως Ἁγιε Μεγα-
λομάρτυς Δημήτριε, Χριστόν τόν Θεόν ἱκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ε. Γουριώτα

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ο ΜΥΡΡΟΒΛΥΤΗΣ

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος, ὁ Μυροβλύτης

Ο Ἅγιος Δημήτριος ὁ Μυροβλύτης, γεννήθηκε τό 260 μ.Χ. στήν ἔνδοξη πόλη τῆς Θεσσαλονίκης καί ἀνατράφηκε ἀπό ἐπιφανεῖς καί πλούσιους γονεῖς. Ὄταν μεγάλωσε, ἐκτός ἀπό χαρισματικός νέος πού ἦταν, ἀπέκτησε καί πολλές ἀρετές, χάρη στή χριστιανική του ἀγωγή. Τότε θέλησε νά ὑπηρετήσῃ τήν πατρίδα του ὡς στρατιώτης καί ἐξαιτίας τῆς ὑπακοῆς, τῆς σεμνότητος καί τῆς ἀνδρείας πού εἶχε, σύντομα ἀναδείχτηκε ἕνας γενναῖος στρατηλάτης. Ἐκείνη τήν ἐποχή, στή Ρώμη βασίλευε ὁ αἰμοχαρής χριστιανομάχος Διοκλητιανός, ὁ ὁποῖος ἀνέθεσε τήν ἐξουσία τῆς Ἀνατολῆς, στό γαμπρό του, τόν καίσαρα Μαξιμιανό. Ὁ εἰδωολάτρης Μαξιμιανός, βλέποντας τίς ἱκανότητες τοῦ στρατηλάτη Δημητρίου, τόν συμπάθησε καί τόν διόρισε Δούκα τῆς Θεσσαλονίκης, χωρίς νά γνωρίζει ὅτι ἦταν Χριστιανός. Τότε ὁ Δημήτριος, ἄρχισε νά κηρύττει μέ θάρρος τή σωτήρια διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ καί νά κατηχεῖ τοὺς στρατιώτες του, ἀποδεικνύοντάς τους ὅτι τά εἰδῶλα πού προσκυνοῦσαν δέν ἦταν ὁ πραγματικός Θεός, ἀλλά ἦταν δημιουργήματα τοῦ κόσμου, ἐνῶ ἡ ὑπαρξή τους δέν προσέφερε τίποτα στήν ἀνθρώπινη ψυχή, παρά μᾶλλον τήν ἐβλαπτε. Πολλοί νέοι κατέφευγαν στόν Ἅγιο γιά νά διδαχτοῦν καί συχνά, ἀρκετοί εἰδωολάτρες, ἐγκατέλειπαν τήν πλάνη τῶν εἰδώλων καί βαπτίζονταν Χριστιανοί.

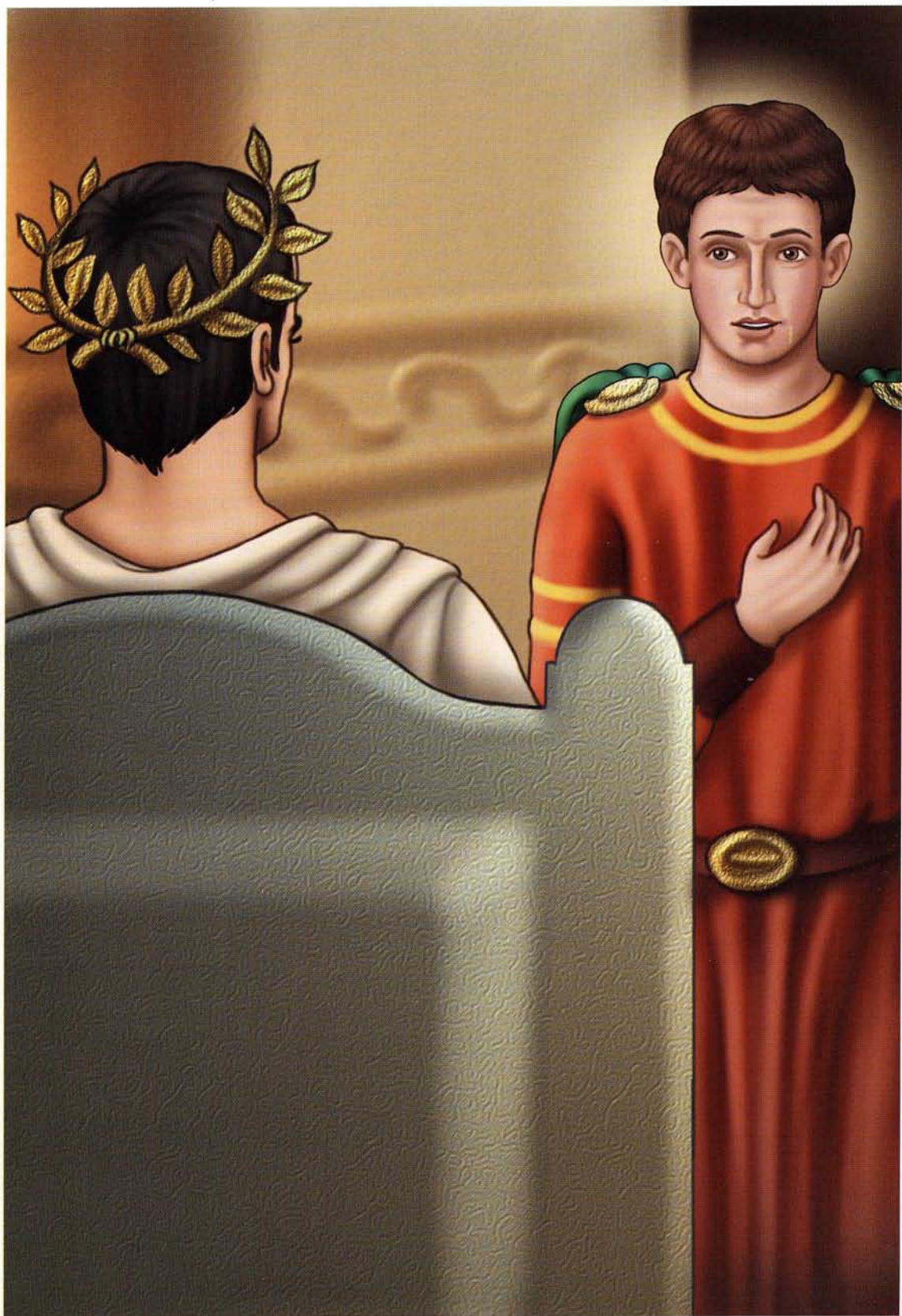

Κάποτε όμως, κάποιοι ειδωλολάτρες πού έμαθαν για τή χριστιανική δράση του Ἁγίου, πήγαν άμέσως στον καίσαρα Μαξιμιανό και του κατήγγειλαν πώς ο Δούκας Δημήτριος μιλούσε κατά της πατροπαράδοτης θρησκείας τους και δίδασκε πώς ο Χριστός είναι ο μόνος άληθινός Θεός. Τότε ο καίσαρας, για να σιγουρευτεί αν οι κατηγορίες ήταν άληθινές, κάλεσε όλους τους στρατηγούς της Θεσσαλονίκης, να προσφέρουν θυσία στα ειδωλολατρικά αγάλματα. Όταν όμως είδε ότι ο Ἁγιος άρνήθηκε να παρευρεθεί στη θυσία, πρόσταξε να τον φέρουν άμέσως μπροστά του, για να τον ανακρίνει.

-Δημήτριε, τον ρώτησε, γιατί δεν καταδέχτηκες την πρόσκλησή μου και δε συμμετείχες στη θυσία προς τιμή των θεών;

Ἐνάρητος στρατηλάτης τότε, χωρίς να φοβηθεί την έξουσία του ήγεμόνα, όμολόγησε με παρρησία πώς ήταν Χριστιανός:

-Ἄρχοντα, του είπε, ποτέ δεν παράκουσα τίς προσταγές σου μά πάντα σε σεβόμουν και ήμουν πιστός στη μεγαλειότητά σου. Ὁμως πιο πιστός είμαι στον Χριστό, γιατί είναι ο Σωτήρας μου και ο Σωτήρας όλου του κόσμου! Γι' αυτό άρνήθηκα να προσκυνήσω τους ψεύτικους θεούς σας!

Ο Μαξιμιανός θύμωσε πολύ από τήν απάντηση του Ἁγίου καί πρόσταξε τούς στρατιῶτες του νά τόν δέσουν σφιχτά καί νά τόν κλείσουν σέ ἓνα σκοτεινό υπόγειο πού τό χρησιμοποιοῦσαν γιά φυλακή. Ἐκεῖνο τό υπόγειο βρισκόταν κάτω ἀπό κάποια λουτρά καί γι' αὐτό ὑπῆρχαν παντοῦ ἀκάθαρτα νερά καί δυσσομίες. Μόλις φυλάκισαν τόν Δημήτριο μέσα σ' ἐκεῖνο τό βρώμικο μέρος, ἐμφανίστηκε ἓνας σκορπιός πού μέ τό δηλητηριῶδες κεντρί του, ἐτοιμάστηκε νά τοῦ ἐπιτεθεῖ. Τότε ὁ Ἅγιος ἔκανε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καί πατώντας μέ τόλμη πάνω του, τόν σκότωσε. Ἀμέσως παρουσιάστηκε Ἅγγελος ἀπό τόν οὐρανό κι ἀφοῦ στεφάνωσε τόν στρατιῶτη τοῦ Χριστοῦ μέ χρυσό στεφάνι, εἶπε:

-Ἐχε θάρρος Δημήτριε καί θά νικήσεις τούς ἐχθρούς σου!

Ἐτσι ὁ Ἅγιος κατάλαβε πώς μέ τό μαρτύριό του θά νικοῦσε τό νοητό σκορπιό, δηλαδή τόν διάβολο καί μέ τήν πίστη του στόν Θεό, θά ἀποκτοῦσε τό ἀμάραντο στεφάνι τοῦ Παραδείσου. Γι' αὐτό χάρηκε πολύ κι ἀντί νά ὑποφέρει μέσα στήν υπόγεια, ὑγρή φυλακή, ἔψαλλε εὐτυχισμένος, δοξάζοντας τόν Τριαδικό Θεό.

Τότε ένας μαθητής του Δημητρίου, ο Νέστορας, όταν άκουσε τὰ βλάσφημα λόγια, πήγε άμέσως στή φυλακή καί ζήτησε τήν εύχή του Άγίου, για νά άγωνιστεί μέ τόν μονομάχο καί νά τόν νικήσει. Ο Δημήτριος θαύμασε για τό γενναίο φρόνημα του είκοσάχρονου μαθητή του! Προσευχήθηκε μέ θερμή κι έπειτα τόν άποχαιρέτησε λέγοντας:

-Πήγαινε άδελφέ μου! Θα νικήσεις τόν Λυαίο αλλά θα μαρτυρήσεις καί για τή δόξα του Χριστού!

Ο Νέστορας επέστρεψε χαρούμενος στό στάδιο, για νά δώσει τέλος στό βλάσφημο Λυαίο αλλά καί για νά τόν τιμήσει ο Θεός μέ τό μαρτύριο. Έτσι άρπαξε ένα ξίφος καί κατέβηκε στήν άρένα, νά άγωνιστεί. Τό πλήθος όταν είδε τό νεαρό Χριστιανό, γελοῦσε καί κοροΐδευε. Ο μονομάχος τότε, του είπε μέ περιφρόνηση:

-Εσύ δέν μπορείς νά μέ νικήσεις καί είσαι πολύ μικρός για νά πεθάνεις!

Άλλά ο Νέστορας άπάντησε μέ σιγουριά:

-Εσύ θα πεθάνεις βλάσφημε κι εγώ θα σε νικήσω!

Τότε ο γιγαντόςωμος Λυαίος δέχτηκε νά άναμετρηθεί μέ τόν Νέστορα. Ο μαθητής του Δημητρίου, έκανε τό σημείο του Σταυρου καί φώναξε:

-Θεέ του Δημητρίου, βοήθησέ με!

Άμέσως, έσφιξε τό σπαθί του καί όρμώντας έναντίον του παλαιστή, τόν χτύπησε θανάσιμα καί τόν σκότωσε.

Σέ όλόκληρο τό στάδιο ἀπλώθηκε
σιγή. "Όλοι οί εἰδωλόατρες πού
ὑποστήριζαν τόν φοβερό Λυαῖο,
ἔχασαν τόν ἀγαπημένο τους ἥρωα ἀπό ἕναν
εἰκοσάχρονο νέο, ὁ ὁποῖος, ποτέ δέν εἶχε
ἀγωνιστεῖ ξανά. Τότε ὁ αὐτοκράτορας κάλε-
σε μπροστά του τόν νικητή καί τόν ρώτησε
λυπημένος:

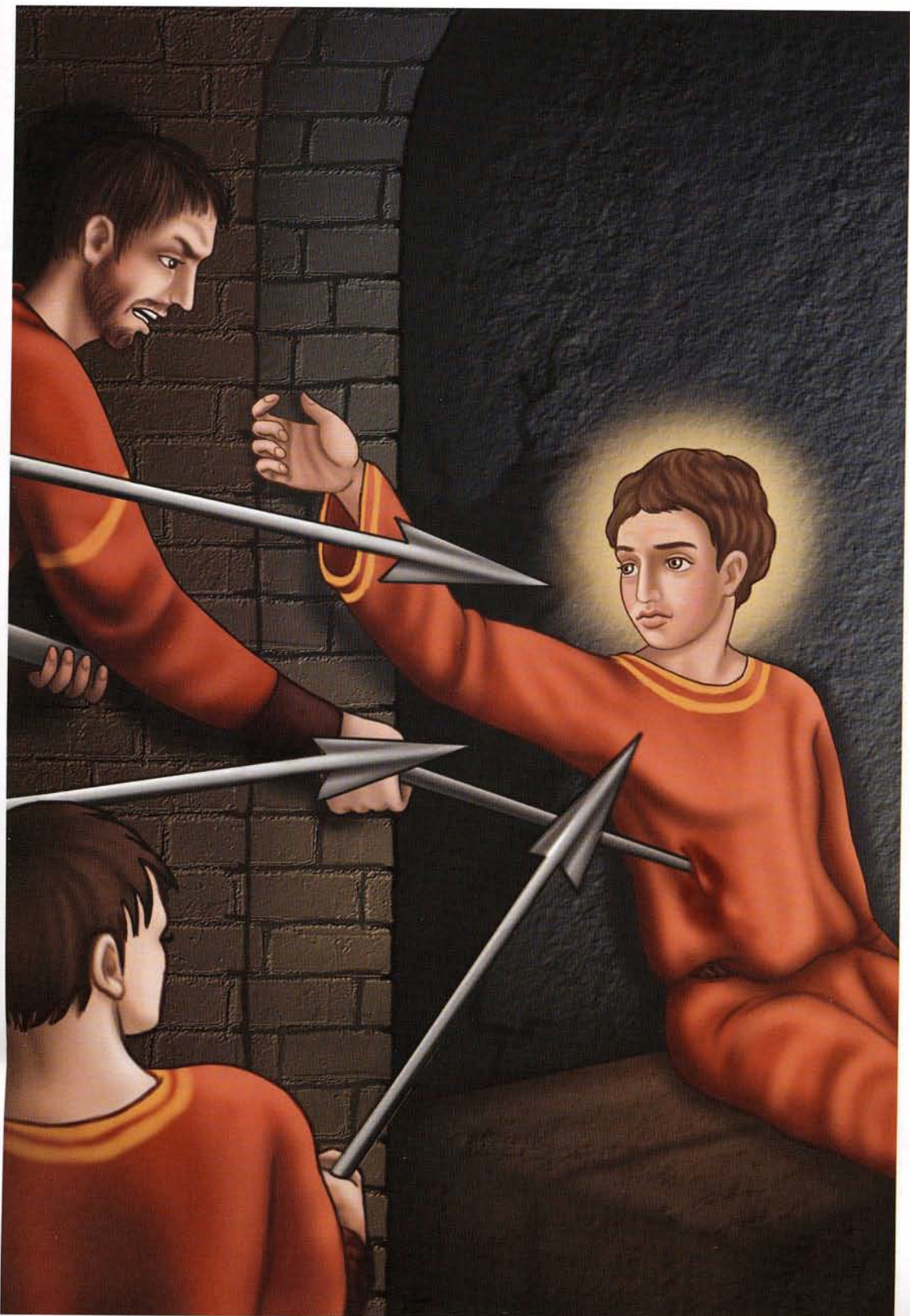
-Μέ ποιές μαγεῖες κατάφερες νά σκοτώ-
σεις τόν ἀνίκητο Λυαῖο;

-Δέ νίκησα μέ μαγεῖες, ὁμολόγησε ὁ Νέ-
στορας, ἀλλά μέ τή δύναμη τοῦ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ καί ἀληθινοῦ Θεοῦ!

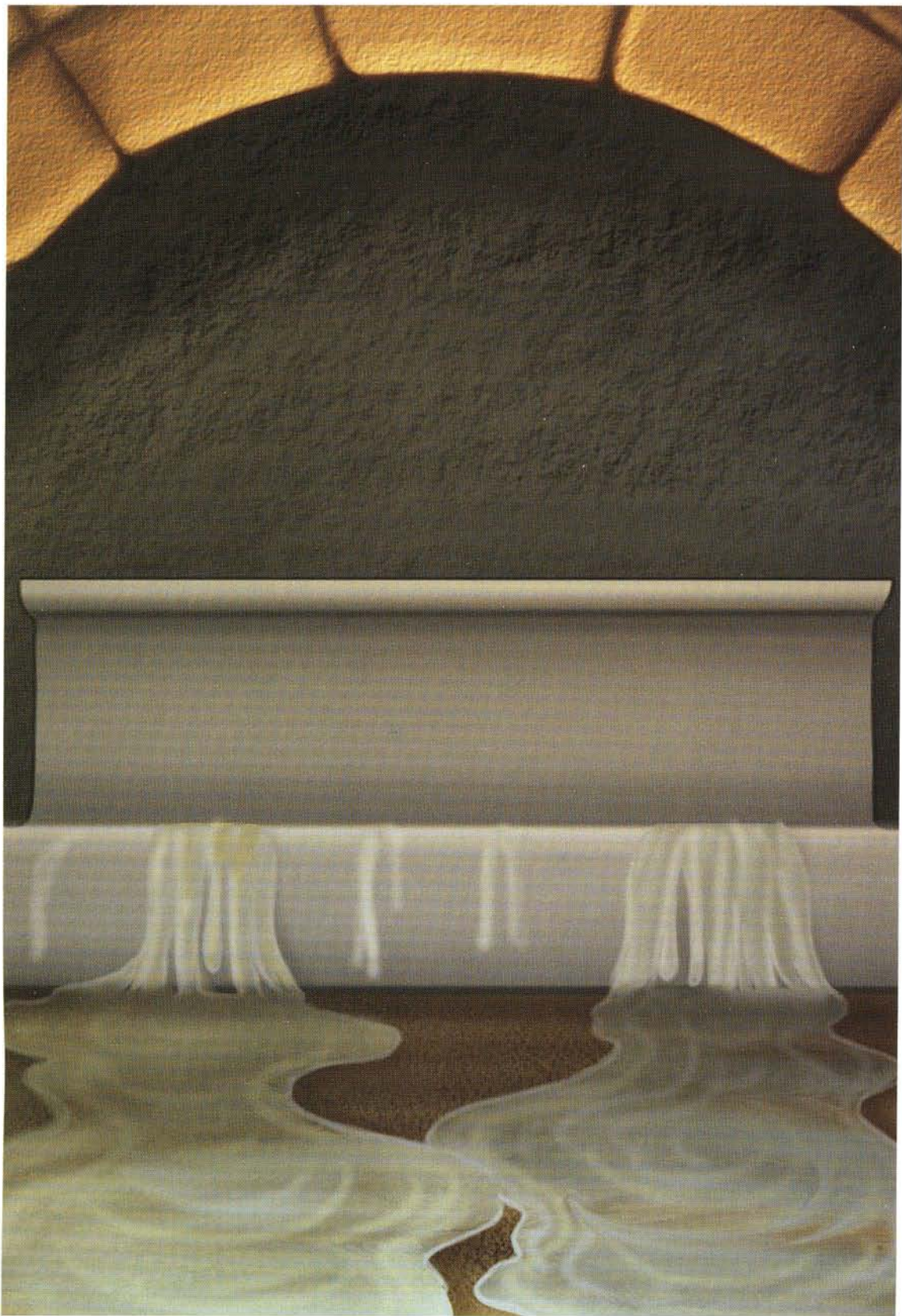
Ἐξοργισμένος ὁ αὐτοκράτορας, πρόστα-
ξε ἕναν στρατηγό του, νά ἀποκεφαλίσαι τόν
μαθητή τοῦ Δημητρίου, μέ τό ἴδιο ξίφος πού
θανατώθηκε καί ὁ Λυαῖος. "Ἐτσι, ὁ "Άγιος Νέ-
στορας μαρτύρησε γιά τόν Χριστό, καθώς τό
προεῖπε ὁ διδάσκαλός του, καί ἡ μνήμη του
τιμᾶται στίς 27 Ὀκτωβρίου.

Ο Ἅγιος Δημήτριος, καρτεροῦσε ἀπό στιγμή σέ στιγμή νά χύσει τό αἷμα του γιά χάρη τοῦ Σωτήρα του Χριστοῦ. Πράγματι, ὁ ἡγεμόνας θύμωσε τόσο πολύ γιά τή νίκη τοῦ Νέστορα, γιατί θύμιζε τή νίκη τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔναντι τῶν εἰδώλων. Γι' αὐτό πρόσταξε τούς στρατιῶτες του νά θανατώσουν καί τόν Δημήτριο. Ἐκεῖνοι πῆγαν ἀμέσως στήν ὑπόγεια φυλακή, καί ὁ Ἅγιος, μόλις τούς ἀντίκρισε, σήκωσε τό δεξί του χέρι καί περίμενε νά τόν λογχίσουν στό πλευρό του, ὅπως λόγχισαν τόν Δεσπότη Χριστό πάνω στό Σταυρό. Λαχταροῦσε, μέ τό σωματικό θάνατο, νά ἀποκτήσει τήν αἰώνια Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Τότε οἱ στρατιῶτες, λόγχισαν τό πλευρό του μέ τά φονικά ὄπλα τους καί τόν ἀποτελείωσαν, πληγώνοντάς τον, σέ ὅλο του τό σῶμα. Κατόπιν, ἕνας Χριστιανός, ὁ Λοῦπος, πού σεβόταν τόν Ἅγιο, πῆγε στίς φυλακές καί ἀκούμπησε τό χιτῶνα του στό τίμιο αἷμα τοῦ μεγαλομάρτυρα. Ἐκεῖνος ὁ χιτῶνας, ἀργότερα, ἔκανε πολλά θαύματα στούς Χριστιανούς πού προσέρχονταν μέ πίστη νά τόν ἀσπαστοῦν.

Τό λείψανο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τό ἔθαψαν οἱ Χριστιανοί, μέ σεβασμό, στό βρώμικο ὑπόγειο, ὅπου μαρτύρησε. Ὅμως ἀπό τότε, ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου ἄρχισε νά εὐωδιάζει καί νά χύνεται μῦρο ἀστείρευτο. Ὁ ἀκάθαρτος χῶρος τῆς φυλακῆς μοσχομύριζε καί κανεῖς δέ μπορούσε νά ἐξηγήσει τό θαυμαστό ἐκεῖνο γεγονός. Ἀκόμη καί σήμερα, κάθε χρόνο πού ἐορτάζει ὁ Ἅγιος, στή Θεσσαλονίκη, ἐκεῖ πού βρίσκεται τό λείψανό του, ἀναβλύζει μῦρο πού εὐωδιάζει σέ ὀλόκληρο τό Ναό, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀφιερωμένος στό ὄνομά του καί μέ αὐτό, ἀλείφονται πολλοί πιστοί ἀσθενεῖς καί θεραπεύονται! Γι' αὐτό τόν λόγο, ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὀνομάζεται καί Μυροβλύτης. Μέ αὐτό τόν τρόπο ὁ Πανάγαθος Θεός τίμησε τόν μεγαλομάρτυρα, ὁ ὁποῖος θυσίασε τά πλούτη, τή νιότη καί τή δόξα του, γιά τή δόξα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ πιστοί ἀγαποῦν καί εὐλαβοῦνται πολύ τόν Ἅγιο Δημήτριο, τόν Μυροβλύτη καί ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τή μνήμη του, στίς 26 Ὀκτωβρίου.

Ο Άγιος Δημήτριος είναι ο πολιοῦχος καὶ προστάτης τῆς Θεσσαλονίκης. Πολλές φορές μάλιστα, ἀρκετούς αἰῶνες ἀργότερα, ἔσωσε τὴν πόλη του ἀπὸ τοὺς βάρβαρους λαοὺς πού θέλησαν νά τὴν κατακτήσουν. Ἐμφανίζοταν μέ τό ἐπιβλητικό του ἀνάστημα στά τεῖχη τῆς πόλης καί οἱ ἐχθροί, πού ἄλλοτε ἦταν Σλάβοι ἢ Νορμανδοί ἢ ἄλλοτε Φράγκοι καί Τοῦρκοι, τρόμαζαν μέ τὴν παρουσία του καί ὀπισθοχωροῦσαν. Κάποτε, ὁ Χαγάνος τῶν Ἀβάρων μαζί μέ τοὺς Βούλγαρους, κατασκεύασαν ψηλοὺς ξύλινους πύργους καί πετώντας ἀπὸ ψηλά πέτρες, κατέστρεφαν τά τεῖχη τῆς πόλης, μέ σκοπό νά τὴν κυριέψουν. Τότε οἱ Θεσσαλονικεῖς, οἱ ὁποῖοι δέ μπορούσαν νά ἀντισταθοῦν στοὺς ἐχθρούς, ἔκαναν δέηση στὸν Ἅγιο κι ἐκεῖνος ἐμφανίστηκε στά τεῖχη, πῆρε μία μικρὴ πέτρα καί χάραξε πάνω τά ἐξῆς: «**Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Ἅγιε Δημήτριε βοήθει**». Ὑστερα τὴν πέταξε στοὺς βαρβάρους καί ἀμέσως καταστράφηκαν ὅλες οἱ πέτρες πού εἶχαν συγκεντρώσει οἱ ἄπιστοι. Οἱ Θεσσαλονικεῖς πῆραν θάρρος κι ἔκαναν τό ἴδιο, ἐνῶ οἱ ἐχθροί δέν πίστευαν στά μάτια τους πῶς ἐκείνες οἱ μικρές πέτρες πού τοὺς πετοῦσαν, δημιουργοῦσαν τόσο τεράστιες ζημιές στά στρατεύματά τους. Ὅταν διάβασαν τί ἔγραφε πάνω σ' ἐκείνες τίς πέτρες, κατάλαβαν πῶς ὁ Ἅγιος Δημήτριος προστάτευε τὴν πόλη καί γι' αὐτό ποτέ δέ θά μπορούσαν νά τὴν πάρουν. Ἔτσι, ἔλυσαν τὴν πολιορκία καί ὀπισθοχώρησαν. Τό 1912, ἡ Θεσσαλονίκη ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους στίς 26 Ὀκτωβρίου, ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τοῦ προστάτη τῆς πόλεως.

